

Paróczai Csaba

Négysoros versek

nedves orrú lucskos vasárnap délelőtt
suhogós szél űzi a berozsdált időt
s a hintákon mint ki már végleg elveszett
gubbaszt a gyerekkor síró emlékezet

mostanában a semmivel álmodom
megszottyadó idő fecsérérel
konzumálódok s szépen elkárhozom
ajkamon az isten nevével

leteszem a könyvet rá a szemüveget
a mai nap is így ér véget
egy félfordulat s a lámpa is alszik
beengedem magamba a sötétséget

Egy kis vígasztaló

ránktorlódott barna köveivel
örökös elmúlás temploma ősz
mi megtörtünk s most vérünk folyik el
füvek gyökerét itatja
s a fű még egyszer szép selymes lesz
és kövér
és kövér lesz a marha mi legeli
gazdája ki tejét issza
s végül magába temeti
hasznosak vagyunk örüljünk hát
csöndes örömmel
s ne vágyjunk nagyobb feladatra
mint ami rendeltetett
a nyugalom kincs a helyes önismeret
erő
ne tékozzoljuk drága magunk
nagy dolog hogy még vagyunk
s itt vagyunk